Nemáš naději, a proto doufáš

Sedíš. Ty, tvoje potrhané oblečení, tvoje ošlapané boty, tvoje bolavé ruce a tvoje hlava, přeplněná hlava.
Šálek před tebou na stole stojí na malém talířku a kouří do vzduchu. Vlastně nekouří, ale mlží, protože mlha se skládá z malých kapiček, kdežto kouř z drobných částeček. Talířek je směšně malý a na jedné straně uražený. "Uražený talířek," proletí ti hlavou. Jsou na něm nakreslené kytičky. "K čemu jsou talířku kytičky?" ptáš se sám sebe a natahuješ se pro šálek.
Usrkáváš. "A k čemu je šálku talířek? Kdyby dostal hlad? A jedí šálky talířky?" Myšlenky se rozbíhají, jako tuž kápnutá do vody. Klikatí se na všechny strany a rozmělňují se, až z nich není nic. Alespoň nic co by dávalo smysl.
Je ti chladno. Podmračeně hledíš do nedostatečně vytopené místnosti. Je zima. Co chvíli vcházejí lidé a s nadějí sundavají kabát, aby ho vzápětí zase vrátili na jeho místo.
Propadáváš se do své židle. "Už tam zase sedí," napadá tě. A sedí, na baru. Malá holka. Vlasy hnědé, oči hnědé, svetr vytahaný a hnědý, sukně zelená, jaká změna a boty i s punčocháči hnědé. Krčí se a na nose jí sedí brýle, hnědé. Pořád jí potkáváš. Odvracíš pohled, je pro tebe nezajímavá, zbytečná a něco navíc.
Čaj chutná jako čaj. Znova usrkneš. Pohledem přejíždíš místnost. Prázdné chvíle v tvojí hlavě zanechávají stopu myšlenek. Něco, chtít, toužit. Lesk ti zpola oslní oči a z lehkého rozostření se ti vynořuje obličej. Zamířila k baru. Na druhou stranu od té hnědé. Načechrané vlasy se jí lesknou, jsou světlé. V obličeji upoutává úsměv. Kdyby ti teď někdo zakryl oči nedokázal bys popsat její rysy, jen ten úsměv, taky září. Kaštanově hnědýma očima s nádechem karamelu sklouzne pohledem na číšníka a ten hned přispěchá dámu obsloužit. "Obsoužit dámu," zavíří ti myslí a potutelně se k sobě uchechtneš. "Co tu asi dělá?" myšlenky si nedají poručit. Neslovné obrazy ti zaplní mysl. Vy dva spolu odcházíte z kavárny. Vy dva na lavičce v parku. Vy dva stojíte na Karlově mostě, ona má roztažené ruce a naklání se přes kraj a ty jí jistíš v pase, aby nespadla. Vy dva ležíte na louce. Mraky se převalují nad vašimi hlavami a držíte se za ruce. Cítíš teplo její dlaně.
Ne, je tu chladno a dlaň si pro trochu tepla musíš ohřát o hrneček, hrneček s talířkem. Kdosi k té dívce přichází. Chlápek v saku a točí si v ruce klíčky od auta. Přikloní se k ní a políbí ji. Naštvaně a trochu smutně se otočíš na druhou stranu a vyhlédneš z okna na přeplněnou ulici. Hned naproti tobě stojí, na kraji, na místě pro invalidy. Policisté kolem něj jen projdou a smějí se, značka 5A5 555, Mercedes, stříbrný. Kdosi vyšel ze dveří a prochází tvým zorným polem. Ona, hnědá holka, lhostejně se ní díváš, lhostejně se ona

dívá na tebe a najednou se jí v obličeji cuknou koutky. Civíš na ní. Usmála se, "na mě, nebo mě?" letí ti hlavou. Je pryč. Zmizela za rohem.
Hrneček ti zase hřeje ruce a díváš se po očku přes místnost na zajímavou a krásnou slečnu. Chlap s Mercedesem u ní sedí a oba popíjí nějaké pití ze sklenice. „Nojo, typickej páreček.“ letí ti hlavou. Kdyby nepřišel, mohl sis sednout k ní na bar a pozvat jí na skleničku. „Usmála by se na mě, chvíli bychom si povídali a potom by mi třeba letmo zavadila o ruku.“ a obrazy jsou zpátky. Most, louka, mraky, nic. Oba dva na baru se čemusi smějí a zdá se ti, že se dívají na tebe. „Že by si všimli, jak na ní koukám? Říká zrovna tomu pracháči, jak jsem po ní pokukoval, už od té doby co přišla?“ a v hlavě ti zní parodicky vysoký hlas. Možná, že ten ulízanec prohazuje vtipy na tvůj účet.
„Blbec jeden,“ mumláš si potichu směrem k šálku. Znovu si ohřeješ ruce. „Je možný, že je tady větší zima než venku? To ten hlupák barman šetří a ještě tím nutí lidi kupovat další a další teplé nápoje.“
Na baru právě nalévají zářivé slečně a jejímu chlapci šampaňské, „asi nějaký drahý.“ říkáš si a sleduješ, jak tekutina zurčí do sklenic. „Jak v týhle kose můžou pít šampaňský?“ nechápeš a při té představě se oklepeš zimou. Ohřál by sis ruce o hrníček, ale už je prázdný. Vrčíš. Přemýšlíš co dál. „Můžu vypadnout,“ říkáš si. „Nebo si objednat ještě jeden hrníček. Třeba ten chlápek odejde.“ ale sám víš, že to nestojí za to. Světlo venku pomalu mizí. „Musím pryč,“ napadne tě v tu chvíli a mávneš na „toho tučňáka zmrzlýho“. Zaplatíš. Trochu se před tebou ohne v předstírané úkloně a pak už jeho červený zmrzlý nos zmizí zpátky za bar. Vycházíš ven. Vítr ti fouká pod kabát. Potácíš se ulicemi. „Sakra, proč jsem vypad?“ přemýšlíš, domů se ti nechce.
„Blbá bloncka,“ huhláš si a na fousech se ti tvoří vrstva sněhu. Zatřepeš bradou.
A zase tam je. Hnědá holka. Stojí opřená o zapadanou kašnu a kouká se na tebe. „A není tak špatná,“ myslíš si a pomalu jdeš jejím směrem. „Možná trochu obyčejná, ale já taky nejsem žádnej gentleman,“ a poslední slovo si posměšně pomyslíš „po česku“. Blížíš se k ní víc a víc. „Konec konců usmála se,“ přesvědčuješ se, už jsi překonal linii návratu a už nemůžeš uhnout. Stojíš před ní. Oči ti jdou k zemi.
„Dobrej večer, na sebe furt narážíme, co?“
S nadějí zvedáš oči a snažíš se přes příval vloček vidět jak se tváří. Mlčí a dívá se na tebe.
„Tak co, nešla byste se mnou na jeden dva zahřívací čaje, nebo něco jinýho?“ Snažíš se dál.
Její oči se do tebe zarývají a není v nich ani stopa zájmu, soucitu, ničeho, snad jen záblesk pobavení.

„Máte takový hezký vlasy,“ snažíš se chytit nějakého vlákna. Nic.
„Je už docela chladno, co?“ vyplňuješ poslední kousky beznaděje. Pevněji svíráš kabát. Lhostejnost, nezájem, smích.
Směje se. Nahlas. Přes příval vloček pozoruješ, jak se její silueta třese, jak se otáčí a mizí v bílém přívalu. Stojíš. Její smích zmizel a je ticho. Jen ťapkavý a svištivý zvuk vloček zní na pozadí. Cosi tě studí. Znovu zatřepeš hlavou. „Tak se smála mě i prvně,“ dochází ti a otáčíš se. Jdeš domů. „Co asi dávaj dnes v televizi,“ napadá tě. Sníh ti pořád padá na fousy a vítr fouká pod kabát. Za chvíli budeš doma, rozsvítíš, zuješ se, oklepeš boty na sousedovu rohožku, kabát hodíš na věšák a mokré ponožky na zem před kanape, najdeš ten zatracený ovladač a něco pustíš a pak, pak bude ráno, další ráno. Stojíš přede dveřmi do domu. „Možná si doma uvařím čaj,“ pomyslíš si a v kapse zalovíš po klíčích.